

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као председнице вијећа, те Смиљане Мрше и Страхине Ђурковића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у управном спору по тужби Удружења грађана „Борба против корупције БиХ“ Transparency International Bosne i Hercegovine, Бања Лука, улица Гајева број 2, заступаног по Емиру Ђикићу, председавајућем Одбора директора (у даљем тексту: тужилац), против акта број 857/16 од 4.7.2016. године., туженог Комуналног предузећа „Будућност“ а.д. Лакташи, Карађорђева број 63, у предмету приступа информацијама, одлучујући о захтјеву туженог за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бања Луци број 11 0 У 019194 16 У од 14.6.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 06.2.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу 1. изреке уважена је тужба и поништен оспорени акт, којим је одбијен захтјев тужиоца за приступ службеним документима, како је тражено дописом број ФОИ/121 од 28.4.2016. године. Ставом 2. изреке је наложено туженом да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 2.000,00 КМ у року од 30 дана од дана пријема пресуде.

Из образложења побијане пресуде произлази да је тужени јавно предузеће у смислу одредбе члана 2. став 1. Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“ број 75/04 и 78/11), те да обавља комуналне дјелатности од посебног јавног интереса из одредбе члана 2. Закона о комуналним дјелатностима („Службени гласник РС“ број 124/11) па да је обавезан да достави податке које је тражио тужилац претходно испитујући чињеницу да ли тражени подаци представљају лични податак у смислу члана 3. алинеја 1. Закона о заштити личних података („Службени гласник БиХ“ број 49/06, 76/11 и 89/11), и евентуално испитивање интереса треће стране, У том смислу да је наконведеног поступка дужан да достави информације у смислу члана 14. Закона о слободи приступа информацијама („Службени гласник РС“ број 20/01), уз давање одговарајућег образложења за такву одлуку.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост због повреде правила поступка која је од утицаја на рјешење ствари и повреде материјалног права. Истиче да суд погрешно

закључује да је акт туженог управни акт јер тужени није републички орган управе, републичка управна организација, орган јединице локалне самоуправе, нити предузеће које врши јавна овлашћења; да није друштво од општег интереса јер без обзира на дефиницију јавног предузећа, истиче да јавно предузеће од општег интереса није истовремено и предузеће са јавним овлашћењем; да је став суда да је тужени јавни орган који је обавезан да тужиоцу достави тражене информације у смислу члана 3. тачка б) Закона о слободи приступа информацијама, необразложен и паушалан јер тужени није у власништву јавног органа (Општина Лакташи), јер је имовина друштва одвојена од имовине акционара и не може бити коришћена од акционара као њихова имовина. Из наведеног произлази да тужени није јавни орган у смислу Закона о слободи приступа информацијама, те да није обавезан да доставља своја акта по захтјеву тужиоца. Предложио је да се побијана пресуда „поништи“, укине или преиначи. У допуни захтјева од 12.08.2017. године је истакао да је нижестепени суд у пресуди број 11 0 У 019543 16 У од 27.06.2017. године у идентичној правној ситуацији заузео другачији правни став од става израженог у побијаној пресуди.

У одговору на захтјев тужилац је истакао да је захтјев поднесен од неовлашћеног лица јер да тужени орган није странка у управном спору и да је недопуштен је је поднијет против одлуке која није правоснажна јер је тужба уважена и предмет враћен на поновни поступак. Надаље, да неосновано тужени истиче да он није јавни орган па да није обавезан да доставља тражене информације, јер је неспорно да обавља дјелатност од јавног интереса, и да тужени представља предузеће у већинском власништву локалне самоуправе, те је у 2016. години запошљавао 62 радника, а што је видљиво из извјештаја о пословању туженог за 2016. годину. Предложио је да се захтјев одбије или одбаци као недопуштен и изјављен од неовлашћеног лица.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11- у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Није основан приговор тужиоца да је захтјев требало одбацити као поднијет од неовлашћеног лица, с обзиром да је тужени у управном спору странка у смислу одредбе члана 13. став 1. ЗУС. Осим наведеног, према члану 35. став 1. ЗУС, захтјев за ванредно преиспитивање се може поднијети против правоснажне пресуде нижестепеног суда. У конкретном случају побијана пресуда је правоснажна у формално-правном смислу, против које је тужени орган поднио захтјев за ванредно преиспитивање, јер је незадовољан одлуком као у њеној изреци, због чега је исти допуштен.

Према члану 1. Закона о слободи приступа информацијама, циљ закона је да се установи да информације под контролом јавног органа представљају добро од вриједности и да јавни приступ тим информацијама промовише већу транспарентност и одговорност тих јавних органа, те да су те информације неопходне за демократски процес (став 1), а и да се установи да свако лице има право приступа тим информацијама у највећој могућој мјери у складу са јавним интересом, те да јавни органи имају одговарајућу обавезу да објаве информације (став 2), а и да омогући сваком физичком лицу да затражи измјену и даје коментар на своје личне информације под контролом јавног органа (став 3).

Чланом 4. тог закона је прописано да свако физичко и правно лице има право приступа информацијама које су под контролом јавног органа, а сваки јавни орган има одговарајућу обавезу да објави такве информације, које право приступа подлијеже само формалним радњама и ограничењима, како је утврђено у том закону, а у смислу члана 5. тог закона предвиђени су изузеци од објављивања тражене информације само у случајевима кад надлежни јавни орган: а) утврди изузетак у смислу члана 6, 7. и 8. тог закона за цијелу информацију или дио информације, и под б) одреди, након обављеног испитивања јавног интереса у смислу члана 9. тог закона, да објављивање информације није од јавног интереса. Ставом 1. члана 9. је прописано да ће надлежни јавни орган објавити тражену информацију, без обзира на утврђени изузетак, ако је то оправдано јавним интересом и узети у обзир сваку корист и сваку штету које могу проистећи из тога. Поред тога је чланом 10. истог закона прописано да ако је дио тражених информација утврђен као изузетак, надлежни јавни орган ће издвојити такав дио и објавити остатак информација, осим ако због тог раздвајања информације нису постале неразумљиве.

У погледу приговора туженог да он није јавно предузеће јер да не врши јавна овлашћења суд се правилно позвао на одредбе члана 2. став 1. Закона јавним предузећима у вези са чланом 2. Закона о комуналним дјелатностима, те закључио да је тужени јавни орган у смислу тих одредаба јер да обавља дјелатност од општег интереса, па да неспорно представља јавни орган у смислу 2. тачка б) Закона о слободи приступа информацијама који је обавезан поступити по захтјеву тужиоца и доставити тражене податке. Приликом одлучивања о захтјеву тужиоца за давање тражених података тужени је дужан испитати услове из одредаба члана 3. алинеја 1. Закона о заштити личних података, те у смислу члана 5. и 17. Закона о слободи приступа информацијама утврдити евентуални интерес треће стране.

Позивање туженог на другачији правни став изражен у пресуди број 11 0 У 019543 16 У од 27.06.2017. године нема значаја и утицаја на одлуку у предметном управном спору јер не обавезује Врховни суд а законитост и правилност наведене судске одлуке се може испитати поводом правног лијека због чега у конкретном случају став у тој пресуди Врховни суд не може коментарисати.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди нису остварени разлози предвиђени одредбом члана 35. став 2. ЗУС па је на основу члана 40. став 1. ЗУС одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић